

En hollandsk hvalfangers beskrivelse af grønlænderne 1720 – lige før Hans Egedes ankomst

Det grønlandske Selskabs Årsskrift 1914

*»Til alle frivillige beskæftigelser er de såre duelige«. Grønlandsk familie 1688.
Den Arnamagnæanske Samling.*

De oprindelige beboere af landet, både mænd og kvinder, er almindeligvis meget vel proportionerede af skikkelse, og der

findes ingen overvættes store eller tykke mennesker, men de er temmlig fede og ved huld, særlig fruentimmerne. Til alle

Hollandsk sømands møde med grønlændere 1688.
Den Arnamagnæanske Samling.

frivillige beskæftigelser er de såre due-
lige, men til svære eller langvarige ar-
bejder er de slet ikke tilbøjelige, ja me-
get uvillige.

De anlægger og anstiller deres sager
vel tydelig på, ikke at forrette noget
svært eller trællende arbejde. Vanskabte
personer ses eller findes sjældent blandt
disse folk. Man har heller ikke nogen-
sinde truffet tosser, gale eller rasende
mennesker blandt dem. Blinde eller nær-
synede har jeg aldrig truffet på i min tid.
Mændene og kvinderne ere gulagtige el-
ler brunagtige af lød, både ansigt, hæn-
der osv. og, ligesom sigeunerne og hed-
ningerne i Holland, uden eller med lidt
skæg, og med meget sort hår uden den
allermindste krølle deri, idet mændene
klipper det af på issen, men kvinderne

binder deres hår med en læderrem fast
og sammen på hovedet. De har snehvide
tænder af form som hugtænder, hvor-
med de kan bide meget; små hænder og
fødder, platte næser, men temmelig run-
de ansigter. Der er også blandt dem
nogle, som af alderdom er blevet helt
grå. De bliver, som man kan se helt gam-
le og stærkt til års, ja bliver næsten helt
udtærede af høj alderdom. De er stærke
og vevre af legeme og vide at efterligne
alle vort folks kunster og lege, når de
blot har set dem én gang.

Disse ofte omtalte hedninge eller vil-
de leve meget endrægtigt og fredsomme-
ligt indbyrdes og med hinanden, og man
sporer blandt dem ikke den allermindste
trætte eller fjendskab. I så henseende
tjener det de kristne—Gud bedre det—til
forbillede, ja snarere overgår dem. Det
er også den eneste dyd, der kan benævnes
så, som de ejer, men derimod kan man
ikke lide på dem i nogen henseende, ef-
tersom de er særlig og ualmindelig tyvagt-
tige og grusomme, hvorom mangfoldige
rejser vidner, hvad vi til vor smerte og
skade har erfaret, og som i det følgende
skal siges til sin tid. Indbyrdes er de
overordentlig pålidelige, men når de
kommer til os for at handle, har vi Ar-
gusøjne højst fornødent for blot at hin-
dre dem i at stjæle. De er meget listige
og behændige i denne kunst, ja i at stjæle
overtræffer de endog de hollandske jø-
der, og når nogen bliver straffet med
prygl for sin tyvagtighed, så plejer de
oftest at flygte, omend nogle står om-
kring for at kigge og le.